

Publicerad 2012-02-11 10:18 av Per Teofilusson

"å jag undrar hur ska det bli med mitt liv, å hå jag undrar hur ska det bli med mitt liv!" Roffe Wikström. Ja. Ja, jag vet att nedom äro blogg och inte dikt, men blir kvar på poeter.se av rent depressiva orsaker och s.k privata skäl.

Det negativa rinner som vatten, det positiva får värkas fram

Jag tänker på döden. Det kan få mig att upphöra utan förvåning, avgå i lättnad. Jag vaknar med mun full av byggdamm, kaffet smakar cement, hela badrummet är urrivet, kvar ligger naket bergrum. Men på det viset får jag ju kontakt med min inre bulgar, staresten i mig, kvarlevan, och naglarna är ju kvar. Jag har påbörjat ett nytt liv: arbetar som dagisfröken, tål inte alls de minsta barnens lönnliga smittor, ligger snorig kvar all ledig tid, blir stum i ryggen av att gå till hälften böjd, ty man kan ju inte krypa hela tiden. Och inte vill jag alltid ligga ner. Men jag blir samtidigt helt säkert mjukare i kanten av all fryntlighet och av alla överraskande utfall av genuin filantropi - mer av en riktig karl, mer av plasticitet och impro; mindre av aspergerstyv gammelpojke, mindre av potentiell mördare. Jag tänker på döden, ögonen rinner.

Sedan jag började jobba kontorstid får jag aldrig mer sitta ner på tunnelbanan: jag känner mig personligen kränkt, av att famla efter en stång att hålla fast, av att inte få plats att böja mig ner för att ta fram en bok, av att inte kunna hålla armen ifrån mig och lugnt läsa - vem ska jag stämma? Hur stämmer man? Var finns blanketterna? I Hongkong? Vem bestämmer? Men jag tröstar mig med att jag, till skillnad mot de flesta av mina medresenärer, i jämförelse ter mig lika okorrumperad som en napoletansk maffiautredare. Det verkar knas med de där borta, sju millimetrar från mina håriga fingrar och sneda tänder, allihopa som bedövade: valium i moderatsjälär?

Jag vet att det finns något annat: jag vet minus 33, jag vet norrsken; jag vet hur det känns att färdas i en bana - under snön - som jag gjort själv; jag vet att pappa brukade skotta fram vår dörr så jag kunde gå till skolan, även om jag där inte lärde mig någonting viktigt; jag har suttit bland stillsamma vuxna i en bil och väntat på tusentals renar; jag har ätit blodplättar med blåbärssylt i Skaulo; jag har råkat titta in i moffas ögon; jag har hela min barndom lyssnat till ett språk jag inte förstått; jag har tittat på min morbrors bortgående rygg en hel dag; jag har undrat över varför jag inte fick gå in till min farbror, trivdes ändå ganska bra i bilen, satt och ritade på rutorna; jag vet att skogen fjället myren är en kyrka, jag vet mitt värde. Men jag vet inte om jag vill bli glad och hoppfull, ty då kanske jag blir folkpartist eller socialdemokrat och börjar vandra kring på gatan med stavar eller pannband. Jag vill inte bli till löje, vill inte ingå i skrattarnas fest, eller vara ett fnissande flin, men gärna en narr. Ja, gärna en narr.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten